

opusdei.org

Prelatens brev (mars 2007)

Biskop Javier Echevarría's brev til Opus Deis medlemmer. I anledning fastetiden oppmuntret prelaten til å foreta "de justeringer som er nødvendige med optimisme, som flyet eller båten gjør for å nå sitt bestemmelsessted."

18.03.2007

Mine kjære: måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Vi har trådt inn i fastetiden, en intens liturgisk tid, da Kirken innbyr oss til en ny omvendelse. Vi trenger alle denne forandringen, det vil si å iherdig rette opp livets gang slik at vi når vårt livs endelige mål: å forenes med og glede oss med Gud i all evighet.

Likevel vet vi at så lenge vi vandrer på jorden kan vi gå oss vill, eller i alle fall fjerne oss fra retningen. Derfor bør vi gjøre de justeringer som er nødvendige med optimisme, som flyet eller båten gjør for å nå sitt bestemmelsessted.

Vår kjære Johannes Paul II sa at alle mennesker befinner seg *in statu viatoris*, vi er pilgrimmer som går mot vårt fedreland i himmelen, og at vi derfor også er *in statu conversionis*, med behov for omvendelse. Av dette trakk han slutningen at vi bør leve i en vedvarende omvendelse og at dette

faktum kjennetegner vår pilgrimsvandring på jorden på en grunnleggende måte (jf *Dives in misericordia*, 30/11 1980, nr. 13), men jeg gjentar at vi samtidig bør være fulle av glede og håp fordi Herren våker over oss.

Fasten oppfordrer oss nettopp til denne troskap. Den er en tid som passer spesielt godt til å med større beslutsomhet anstrenge oss for å forandre oss, fordi vi regner med en særskilt nåde i denne liturgiske tiden. La oss betrakte noe som den hellige Josemaría sa: **Fasten har begynt: en tid for bot, renselse og omvendelse. Det er ikke en lett oppgave. Kristendommen er ikke en bekvem vei, det holder ikke å forbli i Kirken og la årene gå. I våre liv, i alle kristnes liv, er den første omvendelsen viktig, – det unike øyeblikk som hver enkelt minnes, det øyeblikket da man tydelig innser alt det Herren**

ønsker fra oss – men enda viktigere, og vanskeligere, er de påfølgende omvendelsene. Og for å støtte den guddommelige nådes virke i disse omvendelsene, må man bevare sjelen ung, påkalle Herren, ha evne til å lytte, ha oppdaget det som ikke går bra, be om forlatelse (*Christ Is Passing By*, nr. 57).

Herrens lidelse og død er den største handling av kjærlighet og total selvhengivelse, som har blitt gjort og som vil bli gjort i historien: Guds Sønn blir menneske og dør for å befri oss fra våre synder. Den hellige Far innbyr oss derfor i disse ukene til å vende vårt *blikk med levende deltakelse til den korsfestede Kristus, som ved sin død på Golgata for oss har åpenbart fylde av Guds kjærlighet* (Budskap for fastetiden 2007, 21/11 2006).

Den hellige Josemaría kom ofte med samme oppfordring. Hvor ofte oppmuntret han oss ikke til å ta krusifikset i våre hender og modig stille oss foran ham for å høre det han vil si oss fra Korset! La oss for eksempel betrakte disse ordene fra ham: **Jeg elsker den korsfestede Kristus så mye, at hvert krusifiks er som en kjærlig bebreidelse fra min Gud... – Jeg lider, og du ... er et krek. Jeg elsker deg, og du glemmer meg. Jeg ber deg og du ... sier nei. Som en evig prest strekker jeg mine armer ut på korset, og lider alt det som kan lides for din skyld ... og du klager over den minste misforståelse, den minste ydmykelse** (*Stations of the Cross*, stasjon XI, punkt 2). Jeg har sett ham kysse Herren på korset med sann kjærlighet og hunger etter å godtgjøre.

Hvis vi i disse dager stiller oss helt oppriktig foran Jesus på korset,

kommer det ikke til å vare lenge før vi oppdager de konkrete detaljer som han vil at vi skal forbedre. Iver etter hellighet må ikke preges av omskiftelighet eller innskrenkes til ineffektive ønsker, men den bør forvandles til konkrete forsetter, til en bestemt indre kamp.

Ved visse anledninger kan vi oppdage at vi trenger å gjøre helomvending, siden den veien vi går, ikke leder oss til Gud. Ved andre anledninger – og dette er vel det vanligste – handler det om å bli bedre på noen punkter som aldri er små, dersom det er kjærligheten som leder oss.

La oss uansett ikke glemme, som pave Benedikt XVI sier, at *hjertets omvendelse er først og fremst en gratis gave fra Gud (...)* Det er derfor *han selv med sin nåde forutser vårt ønske og bistår våre anstrengelser med å omvende oss.* Paven legger til:

Hva innebærer det egentlig å omvende seg? Å omvende seg betyr å søke Gud, og gå sammen med Gud, trofast å følge hans Sønns, Jesu Kristi lære. Å omvende seg er ikke en anstrengelse for selvrealisering, siden mennesket ikke er planlegger av sitt eget evige mål (...) Omvendelsen består i å akseptere, av fri vilje og med kjærlighet, at vi fullt og helt er avhengige av ham, vår sanne Skaper, at vi er avhengige av Kjærligheten. Egentlig handler det ikke om avhengighet, men om frihet (Tale ved generalaudiensen 21/2 2007, askeonsdag).

I hver enkel av disse forandringene har både Guds kall og menneskets frihet en rolle. Gud – den personifiserte Kjærligheten – har gitt seg selv i frihet i Jesus Kristus og venter på at vi åpner oss for hans Kjærlighet. På korset tigger Gud selv om kjærlighet fra sitt skaperverk. Han tørster etter kjærligheten fra enhver

av oss (Budskap for fastetiden 2007, 21/11 2006), har den hellige Far skrevet og viser hvordan de to aspektene av *caritas*, kjærligheten i det å gi og kjærligheten i det å eie, går sammen i den korsfestede Kritisus.

Ja, og videre: *Man kunne rett og slett si at åpenbaringen av Guds erostil mennesket (hans store vilje til å bli elsket av oss) i virkeligheten er det høyeste uttrykk fro hans agape(hans totale og ubetingede gave). Sannelig, bare den kjærligheten der den ubetingede selvhengivelse forenes med et lidenskapelig ønske om gjensidighet, gir en "beruselse" som gjør de tyngste ofre lette å bære (ibid.).*

Med disse ord fra sitt fastebudskap tilbyr Benedikt XVI de kristne et lys som kan hjelpe oss mye i disse ukene som munner ut i påsken. La oss anstrenge oss for å ta vare på det. La

oss spørre oss hvordan vi personlig, daglig, svare på en konkret og aktiv måte på Guds umåtelige og uendelige kjærlighet for hver enkelt av oss.

Fastetidens karakteristiske gjerninger – bønn, bot, barmhjertighetsgjerninger – kan være et utløp for vår vilje til å omvende oss. Hvordan forbereder vi oss for de hellige påskedagene, med hellig iver etter å være med Kristus, å lide med Kristus, å gi oss selv sammen med Kristus? Han vil det, og han ber oss om å være sammen med ham i hans lidelse.

Vi kan kanskje oppfylle en fromhetspraksis mer omhyggelig (bønnen, den hellige messe, rosenkransen). Kanskje vi kan øke antallet små oppofrelser, der vår botferdige ånd vises. Vi kan for eksempel så godt som mulig oppfylle en spesielt vanskelig side ved vårt arbeid, villig ta imot dem som

kommer til oss med et spørsmål om råd eller hjelp, i mat og drikke inkludere den lille oppofrelsens *ingrediens*, som hjelper oss til å være i Guds nærvær i disse tider. Den hellige Josemaría pleide å anbefale en som er innen alles rekkevidde: **å spise litt mer av det vi liker mindre, og litt mindre av det vi liker mer.** Mine døtre og sønner, er vi helt bevisste på at det ikke finnes noen kristendom, noe personlig kristent liv, uten korset? Ledes din dag av kjærlighet til korset?

Bønn og selvtukt er pilarer som den kristnes handlinger hviler på. Hvis vi derfor lar vår vilje til å omvende oss på nytt munne ut på denne vei, kommer vi til å finne forskjellige måter å forbedre den broderlige kjærlighet på: alt fra materiell omsorg for de som trenger det til råd som kan åpne opp nye muligheter for andre mennesker i deres kamp for å være gode kristne. La oss derfor

ikke glemme betydningen av skriftemålets apostolat. La oss vie oss mer intensivt til det i fasten, slik at mange mennesker kan feire påske etter å ha nærmet seg Guds barmhjertighets sakrament godt forberedte.

Jeg vil gi dere enda et råd i enhet med det som Den hellige far lot oss få del i på askeonsdag: la oss anstrenge oss for å fremme en *intensiv ånd av indre samling og refleksjon* (Tale ved generalaudiensen 21/2 2006, askeonsdag). Det er nettopp i dette klimaet som den sanne omvendelsen modner. La oss derfor strebe etter å bli mer bevisste om Guds nærvær i løpet av dagen, kanskje ved å anvende noen bønnesukk som er spesielt passende for våre individuelle omstendigheter; liturgien gir oss jo mange i disse dagene. La oss også anstrenge oss i den daglige samvittighetsransakelsen. Disse

minuttene med refleksjon, hver enkelt alene med Gud, utgjør et meget godt utgangspunkt, liksom en drivfjær som driver oss mot en ansvarlig forandring for dagen etter, med den innsikt og kraft som Herren gir.

Med all kjærlighet velsignes dere av
deres Far

+ Javier

Roma, 1. mars 2007

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-mars-2007/](https://opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-mars-2007/) (21.03.2026)